

בס"ד ז' תמוז ה'תשע"ז
הדלקת נרות - 19:32
צאת השבת - 20:23
רבנו תם - 21:18
שעון קיץ - לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה שבע עשרה - עלון מס' 872
@ "ברכת הלבנה" במוצאי שבת.
@ כל המעוניין להקדיש את העלון לרפואה והצלחה, פרנסה טובה, נחת ושלווה או להבדיל לעיני יקיריו. פרטים במערכת העלון : **054-7743834**

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובפרט לאברהם יגל בן רעות

מפטידין : "ויפתח הגלעדי"
(שופטים יא)
מרתק - ראו בעמוד 2
סיפור מההפטרה

פרשת חוקת

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה
להשתתף בסעודה הרביעית
בבית הכנסת "אוהל-מועד"

מעייני הפרשה :
פרה אדומה - הכהן מטהר את הטמאים.
דינים שונים באשר לטומאת המת.
מות מרים - חוסר מים לבני ישראל.
ה' אומר למשה **לדבר** אל הסלע, ולהוציא מים.
משה "חוטא" ומכה בסלע ולא מדבר אליו.
תאור מיוחד לאופן פטירת אהרון הכהן.
נְקַשׁ הנחושת. (כל הנשודך ראה אותו וחי).
"ויקחו אִתְּךָ פרה אדומה" (י"ט ב)
פרה אדומה אלו ישראל. (מדרש) פרה אדומה הפכים
בה: מטהרת טמאים ומטמאה טהורים. כך עם
ישראל, תרתי דסתרי והפכים בו. מצד אחד: מי
כעמך ישראל גוי אחד בארץ, ומאידך מי כעמך
ישראל בפירוד לבבות. מצד אחד אנו מצטיינים
ברחמנות ובגמילות חסדים: שלש מידות יש באומה
זו, רחמנים, ביישנים וגומלי חסדים, ומאידך
מצטיינים אנו בשנאת חנם. מצד אחד מתפעל
העולם מעוצמת כוח ליכודנו - ואנו מפולגים
ומפוררים לסיעות וכתות אין קץ, מצד אחד
מצטיינים אנו במצוות פדיון שבויים, ומאידך רבים
בנו המלשינים. וכדומה בפרה אדומה. (דרשות אל עמי)
"זהו שם נחשת" (כ"א ה)
שתי תכונות נוגדות זו את זו היו לנחש: **ידע לנשודך**
בשעת הצורך וידע לרפא כשהביטו בו. הוא שאמרו
חז"ל: תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר כנחש אינו
תלמיד חכם (יומא). אף תלמיד חכם צריך שיהיו לו
שתי תכונות אלה: **לנשודך** כשיש צורך, אבל גם **לרפא**
פגועים.
"בכחם הקלוקל" (כ"א ה)
מהו **קלוקל**? לפי שהוא קל להתעכל קראוהו כן, דרך
ביזיון, כאמרם דבר קל הוא ואינו נחשב לכלום,
וזהו עוד סוג של ביקורת ותלונה.
"והמת שם ותיקבר שם"
כי במקום שמתה שם תהא קבורתה לאלתר והיא
נשכחה כמו שהמת נשכח מהלב. בני ישראל היו
כפויי טובה ולא הרגישו בהעדרה **לכן נענשו בחיסרון**
המים כדי שידעו למפרע, שהבאר הייתה בזכות
אותה צדיקה.

"אֵל הִירָא אִיהוּ" (כב, לד)
ממה פחד משה בעניין עוג? נולד ספק בלבו שמא אין
ה' רוצה להשמיד את עוג. משה הצדיק והעניו פחד
שמה ה' אוהב גם עמים אחרים **על חשבון עמו**.
"ויכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו, טמא הוא"
כלי חרס אם לא סגור היטב טמא הוא, מפני שנכנס
הטומאה לאוירו. בעלי-מוסר אומרים: "כל כלי
פתוח" מי שיש לו פה פתוח ומדבר דיבורים
האסורים, "טמא הוא", סימן טומאה יש בו.
"וניתן עליו מים חיים אל כלי"
רמז לקריאת התורה. "מים" = זה תורה.
"כלי" = ר"ת כהן לוי ישראל.
"והמת שם ... ותיקבר שם"
בשם "מרים" יש בה אותיות "מים", רמז שהמים
באו בזכות מרים. שואלים, הרי בגמ' ב"מ דף פ"ו
ע"ב כתוב, שהמים באו **בזכות אברהם**, שאמר "יוקח
נא מעט מים". ומתוך ה"אור החמה", שעצם הבאת
המים, היה בזכותו של אברהם, אבל 40 שנה במדבר,
שהמים הלכו בהרים ובגבעות ובעמק קרוב לישראל,
זה היה בזכותו של מרים.
אותיות פ'ר'ה' מרמזות על 3 סוגים שכל מצוות :
האחד: סוג מצוות שהשכל מחייב אותם וניתן
למצוא סיבה וטעם לחוק ולהסבירו במילים פשוטות
בפה - זו מרמזת אות פ' של המילה פרה.
השני: סוג מצוות קצת יותר מורכב וצריך ראש =
שכל, קצת יותר חריף על מנת להבינם. זה רמז
באות ר' של המילה פרה. (ר' = ראש).
השלישי: סוג מצוות שרק הקב"ה יודע פתרונם
וטעמם. רמזו באות ה' של המילה פרה. (ה' = הקב"ה).

פינת הניבים והפתגמים
הגיעו/באו מים עד-נפש = הרעה הגיעה
לשיאה, והדבר בלתי-נסבל. נפש=צנאר, גרון.
דוגמה: רוקשי הדיקה החדשה הצטערו על קניית
הדיקה. הם חשו כי הגיעו / באו מים עד נפש לאחר
שהרצפה שקעה, הקיר נסדק, והברז דלף.
מקור: הושיעני אלהים, כי באו מים עד-נפש
[תהלים סט ב]. (ניבונכן)

הסירו מכשל מדד עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.
ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידושי" : <http://www.hidush.co.il/> <http://ladaat.info/>

מה הברכה אשר ברכו ישראל על המון
 וינפשו קצה בלחם הקלקל" (כא ה)

יש לתמוה כיצד יכלו לומר "לחם הקלקל" על דבר שקבלו במיוחד מהשמים! בדרך רמז כוונתם היתה לשם שמים, שהנה ידוע שברכת "שהכל" פוטרת הכל, אך מ"מ לא יאכל אדם דבר עד שלא ידע בודאות מה לברך עליו, והנה המן היו מסופקים איזה ברכה לברך עליו, שהרי כל אחד טעם בו טעם אחר, האחד בשר והאחר לחם, ולא שייך לומר שכל אחד יברך עליו ברכה אחרת. ולכן נתכוונו באומרם "הלחם הקלקל", שהנה "קלקל" הוא בגימטריא ר"ס (260), וגם "בלא ברכה" בגימטריא ר"ס (260), וזו היתה כוונתם שהלחם קלקל, שלכתחילה אי אפשר לברך עליו והיו אוכלים אותו בלא ברכה. וזהו אף הפירוש במה שאמרו "זכרנו את הדגה...", "שעל הדגה יודעים היו מה לברך, אבל המן נאמר עליו "כי לא ידעו מה הוא", כלומר איזה ברכה לברך עליו, ולפיכך אכלוהו בלא ברכה ולזה נתכוונו באמרם הלחם הקלקל. (בינת יששכר)

"בניך כשתילי זחלים" - חינוך
הנחיות לחינוך בחופש הגדול

בחופש מתעצמת השפעת הבית והמשפחה, בשל הזמן הרב בו המשפחה מבלה יחד, ולכן זו העת בה יכולים ההורים והילדים לשפר את הקשרים המשפחתיים על-ידי אימון ותרגול הכישורים והמיומנויות הבין אישיות שלהם. לעודד את השיח ולרכוש חוויות חדשות משותפות ומשמעותיות לכל בני הבית, ובעיקר לבלות זמן איכות יחד. חוויה משפחתית נשאת עוצמתית מאוד, ולעיתים מעלה בנו תחושות טובות כמו: התרגשות, צחוק, שמחה, געגוע לתקופה, ועוד. לעיתים הזכרונות משאירים בנו חותם לכל החיים! לפיכך, בחופש הגדול ישנה הזדמנות "להגדיל את אלבום התמונות המשפחתי" על-ידי יצירת חוויות משותפות רבות (ומתועדות) אותן יכולים לזכור הילדים וההורים. לעיתים ישנו קושי לעורר שיח פתוח ומזמין עם הילד. על מנת לעשות זאת, אנו נדרשים לכמה מיומנויות שיעזרו לנו לעורר את השיח ולהקטיב באופן מיטבי במקום להאזין בחצי אוזן- להאזין במלוא תשומת הלב במקום שאלות ועצות- לענות בהנהונים ותנועות גוף.

שיעור התורה הגדול בתבל
 ארגון "אברהם יגל" משדר בלויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 21:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים עבודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

מרכה והלחם
 לא"אור ועדי יעקובי שיתברכו בזרע קודש בר-קיימא ובבריאות, אושר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות טובות ונעימות.

מרכה והלחם
 לאריה וזמרה ללחרי שיזכו בפרנסה טובה, רפואה שלימה, אושר ושלווה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה, לאורך שנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם

רפואה שלימה
 למרים ברא"ל בת גוהר מנבית הקב"ה ישלח מזור ומרפא רפואת הנפש ורפואת הגוף לרניב אבריה וש"ה גידיה. שתחזור לאיתנה הראשון ותזכה לשנים רבות עם בעלה שלום

כל הישועות והברכות
 לישעיה ודכיה זסיבי שתזמו לסעודה הרביעית בלויין זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל לרפואתם והצלחת כל ילדיהם שיתברכו בכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, בפרנסה טובה, וחיים טובים ומאושרים שיתגשמו משאלות לטובה וירוו נחת מכל יוצאי חלציהם. לרפואת דליה בת גורגיה

פארה נאמת
 עומד לצאת לאור ספר לתועלת הרבים "הלכות טהרת המשפחה" בשפה ברורה וקולחת. המעוניינים להקדיש ולתרום להוצאת הספר יוזכרו לברכה והצלחה פרטים: 054-8478153

מרכה והלחם
 לאפרים ושמהה דידי שיזכו בפרנסה טובה, רפואה שלימה, אושר ושלווה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה, לאורך שנים רבות טובות ונעימות וזיווג הגון עוד השנה למנשה בן שמחה הי"ו

רפואה שלימה
 לדניאל בן עידית לידיה הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמי"ה אבריו וש"ה גידיו. שיחזור לאיתנו לשנים רבות וטובות הציבור מתבקש להתפלל לרפואתו

מרכה והלחם
 לוי ואסתר דידי שיזכו בפרנסה טובה, רפואה שלימה, אושר ושלווה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה, לאורך שנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם

קול פה וקול חן וקול לב
 מזל טוב ואיחולים לבבנים ליואב ולאה קירמה הי"ו לז'דע"ן ולבנה אמס"ה הי"ו לנישואי אימיר עם רוית מנבית יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל ויעלה הקשר יפה ויזכו להמשיך את מסורת הבית המפואר. "ענני הגפן בענני הגפן דבר נאה ומתקבל"

מרכה והלחם
 לאי"יק ויפה אהר"ו שיזכו בפרנסה טובה, רפואה שלימה, אושר ושלווה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה, לאורך שנים רבות טובות ונעימות וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם.

רפואה שלימה
 ליוסף זרבי בן סעידה הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמי"ה אבריו וש"ה גידיו. לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות וטובות עם רעייתו מלכה וירוו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם

לכל הנשים הצדקניות
 יתקיים שיעור מרתק מפי הרבנית שילכ"ה מנבית מארגון "הידברות" בנושא "טהרת המיטפה" ביום ראשון ח' תמוז (02-07-17) בשעה 20:30 בבית משפחת עוקשי הרקפת 4 יבנה פרטים: 053-4109549

למשפחת נאמן
 צוות העלון "אברהם יגל" משתתף בצערכם במות האב הצנוע והענו **משאלה** (זורא) נאמן בן חנוס ואהרון ז"ל שנפטר השבוע א' תמוז תשע"ז נשגר תנחומינו לכל המשפחה הרופא לשבורי לב ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון ולא תדעו עוד צער.

לע"נ הצנועה והענוה
רחל אביכזר בת שמחה ז"ל ז' תמוז פקידת שנתה שתמליץ טוב בעד משפחתה
לע"נ הצנועה והענוה
אשרי ישראלי בת חורמאן ז"ל ח' תמוז פקידת שנתה שתמליץ טוב בעד משפחתה

שבת שלום זמבורד

רפואה שלימה והחלמה מהירה :		לעילוי נשמות :	
שלמה לארי בן מרים הי"ו משה נאמן בן מרים הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו ישראל פרגי רפאל בן מרים הי"ו נהוראי-חנניה בן דינה ומיכאל הי"ו באבאי באבאי בן מורודי הי"ו הונתן אריאלי בן שרה הי"ו סיגלית סמדר בת דינה מנב"ת	אברהם-יגל בן דעות הי"ו ניסים דויד בן שרה הי"ו שרה ביבי לארי בת רבקה מנב"ת נעימה שלומזדה בת מרים מנב"ת חנה דויד בת שרה מנב"ת דינה מוסאי בת חנה מנב"ת לידה הרוני בת מרי מנב"ת דליה נסימי בת גורגיה מנב"ת	הרב ישעיהו מהצרי ז"ל בן יוסף הי"ו לירן מלכה ז"ל בן ריטה שתח"ה משאלה עזרא נאמן בן חנוס ז"ל שמואל אברהם בן גולשן ז"ל רחל מוסאי בת ביבי ומרדכי ז"ל יוסף כרמי בן רחל ז"ל נפתלי דהן בת רבקה ז"ל אסתר ממן בת פרוחה ז"ל	מרדכי לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו

”אל תקרי הליכות אלא הלכות”

דיבור בין ברכה לטעימה – תנו מאכל לבהמה”

בהלכות הקודמות ביארנו שאסור לדבר שום דבר בין הברכה לאכילה. ולדוגמא, אדם שבירך ”שהכל נהיה בדברו” על כוס מים שבידו, אסור לו לדבר לאחר שבירך, עד שישתה מעט מהמים שבידו. וביארנו עוד, שאם טעה אדם ודיבר בין הברכה לאכילה, הרי עליו לחזור ולברך שנית על מה שבא לאכול. חוץ ממקרה, שבו הדיבור היה ”מענין הסעודה”. למשל, אדם שבירך ”המוציא לחם מן הארץ” על פת לחם, וכשבא לתבל את הפת במלח, ראה שאין מלח על השלחן, ואמר ”הביאו לי מלח”, הרי דיבר זה הוא מענין הסעודה, ואינו נחשב להפסק בין הברכה לאכילה.

ובגמרא במסכת ברכות (דף מ.) הובא דין זה. ושם הובא עוד מקרה שהדיבור אינו נחשב להפסק בין הברכה לאכילה, והוא במקרה שהאדם בירך ”המוציא לחם מן הארץ”, ומיד אמר ”תנו מאכל לבהמה”, ומבואר בגמרא שדיבור זה אינו נחשב להפסק, משום שגם הוא מצרכי הסעודה, שהרי ”אסור לו לאדם שיאכל לפני שיתן מאכל לבהמתו”.

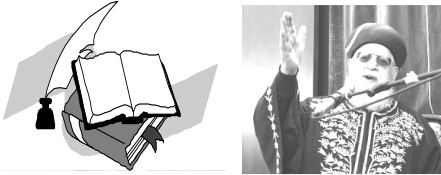
ומקור הדין מבואר שם בגמרא, ”אמר רב יהודה אמר רב, אסור לאדם שיאכל קודם שיתן לבהמתו לאכול, שנאמר: ”ונתתי עשב בשדך לבהמתך”, ואחר כך נאמר ”ואכלת ושבעת”, וזאת בניגוד למה שהיה ראוי יותר, להקדים את האדם לבהמה, ואילו התורה הופכת את הסדר, קודם ”עשב בשדך לבהמתך”, ורק לאחר מכן ”ואכלת ושבעת”. אלא מכאן למדו רבותינו, שאסור לאדם לאכול לפני שבהמתו אוכלת. וכן פסקו הרמב”ם וכל הפוסקים.

ומובן שאין שום חילוק בין בהמה לשאר בעלי חיים שמגדלים בני אדם, עופות או חיות וכדומה, שתמיד יש להקדים את אכילתם לאכילת האדם. אלא אם כן מזונותיהם מצויים להם גם בלאו הכי.

ולענין טעימת מאכל בלבד לפני נתינת מאכל לבהמות, כתב הטורי זהב (סי’ קסז ס”ק ז) שבטעימה בלבד אין איסור, וכלשון הגמרא, אסור ”לאכול” עד שיתן מאכל לבהמתו, משמע שבטעימה בלבד אין איסור.

אולם מרן החיד”א בברכי יוסף (ס”ק ה) תמה על דברי הטורי זהב, שהרי גירסת הרי”ף והרא”ש בגמרא, אסור ”לטעום”, וכן גורסים עוד רבים מן הראשונים, ואם כן משמע שאף בטעימה בלבד יש לאסור. ובאמת שכך היא גרסת הגמרא בגיטין (סב.) שאסור אף לטעום קודם שיתן מאכל לבהמתו. ולכן גם בטעימה בלבד יש לאסור. וכן פסק מרן רבינו עובדיה יוסף זצ”ל בהליכות עולם (עמ’ שנב)

ולענין שתיה קודם נתינת משקה לבהמה, כתב בספר חסידים שלענין שתיה, האדם קודם לבהמה, ורשאי לשתות קודם שיתן משקה לבהמתו, שנאמר (במדבר כ) ”והשקית את העדה ואת בעירם”. וכן נאמר (בבראשית כד) ”שתה וגם גמליך אשקה”, מה שאין כן באכילה נאמר, ”ויתן תבן ומספוא לגמלים”, ואח”כ ”ויושם לפניו לאכול”. על כן למעשה, אסור לטעום שום דבר לפני שיתן לבעלי החיים שבאחריותו לאכול, אולם לענין שתיה, רשאי לשתות לפני שיתן שתיה לבהמתו. אולם כל זה דוקא במקום שאין צער לבעלי החיים במניעת המשקה מהם, אבל אם הם מצטערים מחסרון המאכל או המשקה, הרי בלאו הכי מחוייב האחראי עליהם לדאוג לכל מחסורם מדין ”צער בעלי חיים” שעונשו חמור מאד.

הידעת? סיפור מההפטרה

הפטרת חוקת: שופטים יא'

הקשר של ההפטרה לפרשתנו הוא חזק מאד, רוב ההפטרות יש קשר דמיוני בין הנושאים הכתובים בפרשה לבין הנושאים הכתובים בהפטרה, שעל אף שהם רחוקות מאות בשנים. אבל בהפטרותנו מדובר על המאורע שמשופר בפרשתנו. חלק גדול מטיעוניו של יפתח הגלעדי כלפי מלך בני עמון מבוססים על הפסוקים מפרשתנו. מי הוא יפתח הגלעדי? מה עלה בגורלו? וכיצד עלה משפל המדרגה לראש וקצין על עם ישראל עד כדי כך שחז”ל אמרו ”יפתח בדורו כשמואל בדורו”. שיפתח פחות שבשופטים היה ושמואל הגדול שבבניאים ששקול למשה ואהרון. יפתח נולד לגלעד מאשה אחרת והיה נער דחוי ואחיו הגדולים גירשו אותו ויגדלו בני האשה ויגרשו את יפתח ויאמרו לו, לא תנחל בבית אבינו”. יפתח ברח ”לארץ טוב” ושם מצטרפים אליו אנשים ריקים. מלך בני עמון יוצא להילחם עם ישראל. ואז ”וילכו זקני גלעד לקחת את יפתח מארץ טוב”. בתחילה רצו שיפתח יהיה קצין בצבא כדי להילחם מול עמון, אבל יפתח אמר לזקנים שהוא יהיה לראש מהרגע וגם אחרי הניצחון ימשיך להיות לראש בני ישראל. הזקנים מסכימים ויפתח חוזר, ושולח שליחים לעמון כדי למשוך זמן להתארגנות צבאית ואז להילחם בעמון. יפתח שואל את מלך עמון מה לי ולך שאתה בא להילחם בנו? ומלך עמון משיב ”כי לקח ישראל את ארצי בעלותו ממצרים” ושבו שולח יפתח הגלעדי שליחים למלך עמון ומספר לו על הנצחונות של ישראל מול מואב ואדום ומול סיחון והאמורי וביקשו רק לעבור בארצם ולא רצו. ”ויחננו בארנון גבול מואב”. אבל מלך עמון לא משתכנע, ויפתח יוצא עם גיבורי העם להילחם בעמון. ויפתח נודר נדר לה’ ”ויודור יפתח נדר לה’ ויאמר אם נתון תיתן את בני עמון בידי והיה היוצא אשר יצא מדלתי ביתי לקראתי בשובי בשלום מבני עמון והיה לה’ והעליתיהו עולה”. במדרש תנחומא מבואר ”מפני שלא היה בן תורה אבד ביתו” כשנדר היה עליו לחשוב אילו היה יוצא מביתו כלב או חזיר היה מקריב לפני ה’? לכן באותה שעה היה עליו כעס מה’ יתברך. והקב”ה עשה איתו חסד שביתו יצאה כדי שילמדו כל הנודרים את הלכות נדרים היטב כדי שלא יכשלו. ראה יפתח את ביתו יוצאת לקראתו ”ויקרא את בגדיו” ואז הוא אומר לה שאינו יכול לבטל את הנדר. והיה יכול לבטל את הנדר אילו לא היה מלחמת גאווה בין פנחס שהיה כהן גדול לבין יפתח. פנחס אמר ”וכי אני אלך אצל עם הארץ?” ויפתח אומר ”אני ראש שופטי ישראל, האשפיל עצמי ואלך אצל כהן גדול? רוב המפרשים סבורים שלא הקריבה חס ושלום כקורבן לה’ אלא הייתה פרושה מחיי העולם והייתה עוסקת בעבודת ה’ . (בברכת השם ג.י.פ.)

" ואבותינו סיפרו לנו "

חמישה דפי פוליו

אברהם בן נתן הגיע לשיבה הקטנה המפורסמת "פעמי דרום" מתלמוד תורה קטן ובלתי מוכר בעיירה צפונית. הוא היה התלמיד היחיד בת"ת שלו שהתקבל לשיבה המוצלחת, והייתה לו מוטיבציה עצומה להצליח. אבריימליה היה בנו של פועל בניין שומר מצוות, שבקושי ידע לקרוא, אבל אהב תורה ורבנים ומסר בשמחה את בנו הקטן ללימוד התורה.

עם הגיעו לשיבה הקטנה כשהוא חדור במוטיבציה, התיישב בספסל הראשון מול ראש השיבה והתחיל שותה בצמא את דיברותיו. השיעורים של הרב שרגא ראש השיבה, הם ברמה עיונית גבוהה ביותר. אברהם לא היה מונח בעובדה שהוא יושב בישיבה שהיא ספינת הדגל של עולם התורה.

עברו עליו ימים של גהינום, הרב דיבר והוא לא הבין מילה. החברים החדשים שלו דווקא גילו עניין, התפלמסו ורשמו חידושים. הוא הביט בהם בקנאה ושאף את עצמו מדוע לפתע פתאום הוא חלש כל כך. הערפל נמשך יום, יומיים, שבוע, אבריימליה איבד שליטה והתרחק לחלוטין מהקשר לגמרא. הלימוד היה בעבורו משימה בלתי אפשרית. בלילה הוא הרטיב את הכר בתחנונים לבורא עולם שיאיר את עיניו, שיחדד את שכלו. הוא בהה בשיעורים, ואז גמלה בלבו החלטה: "אם אינני מסוגל ללמוד, לפחות אשקיע את עצמי בתפילה". תפילת שמונה עשרה שלו יכולה הייתה להימשך 20 דקות ויותר. הוא היה מרוכז ובוהר כמו לפיד אש. המשגיח וראש השיבה לא הבחינו, לא ידעו מה מתרחש בלבו של הנער, גם לא החברים. הוא פשוט היה כמו אוויר. כך עברו להם כמעט שלושה חודשים מייסרים, הנער לא למד, אם כי נכח בשיעורים.

יום אחד הבחין יוסליה גאנץ משיעור ג' באבריימליה הניצב סמוך לקבוצת תלמידים המלבנת סוגיה בלחט, סמוך לכניסה לאוצר הספרים.

גאנץ, בחור רגיש, הבחין כי פניו של אבריימליה כשולי קדירה. עצב עמוק ניבט מעיניו השחורות. יוסליה מעולם לא שוחח עם אבריימליה, חוץ מכמה מילות נימוסין של "שלום שלום". לפתע פנה אבריימליה כדי לצאת מן החדר, רגלו הימנית פגעה בשולחן סמוך שעליו ניצב הר של ספרים, הללו צנחו על הריצפה בקול רעש גדול. "מה שוות כל התפילות שלך אם אתה מבזה ספרי קודש?" גיחך לעברו אחד התלמידים. היה זה כמו סכין שוחטים שחתך את לבו השסוע ממילא. פניו של אבריימליה השחירו, הוא הזדרז להרים את הספרים, לנשקם ונמלט מן המקום. הוא נשכב על מיטתו מיוסר ודחוי. הרהורי פרישה מן השיבה החלו מנקרים במוחו, ועיניו זולגות.

"אבריימליה היקר" חייך יוסליה גאנץ גבה הקומה שניצב בפתח החדר, "אני רואה שאתה עצוב. עובר עליך משהו. אשמח לעזור לך, אתה בכל זאת אח שלי, וגם אם לא דיברנו עד היום הגיע הזמן שנכיר..."

המילים הללו היו כמו מים צוננים לנפש עייפה. הנער שתק ארוכות ואז השיב "נדבר מאוחר יותר" גאנץ יצא ואמר: "ממתין לשיחה איתך". במשך שעותיים ישב אבריימליה וכתב על חמישה דפי פוליו על הימים המסויטים שלו בישיבה. "יוסליה אני מרגיש כמו עלה נידף ברוח. לא מכירים אותי, לא שאלו מה עובר עליי.

אני מבין שהמשגיח והראש ישיבה עסוקים עם עוד 100 תלמידים ואין להם זמן לטרחן כמוני. אתה הראשון שמתייחס אליי... ואני משביע אותך יוסליה שהמכתב

הזה הוא לעיניך בלבד, אל תעביר אותו למשגיח או לראש הישיבה, אני לא צריך שירחמו עליי אני בסופו של דבר אסתדר, כנראה אעזוב את הישיבה למקום אחר שמתאים לי, למקום שבו נותנים יחס, וכבוד".

יוסליה גאנץ צילם את המכתב והעבירו לעיונו של המשגיח, למרות בקשתו המפורשת של אבריימליה. היה זה הימור נכון. כבר למחרת האיר המשגיח את פניו לאברהם בן נתן, שאל אותו שאלה נמומסת, בצהרים הוא ביקש ממנו שידאג להביא את הגמרות החדשות לבית המדרש ובערב כבר שוחח עמו ראש הישיבה - אגב אורחא - בלימוד. מכאן ואילך החלה הצמיחה והפריחה. בתוך שבועיים נכנס אבריימליה לסוגיות הנלמדות, פניו הוארו והצבע חזר לחייו.

עשרים וחמש שנה חלפו מאז. אבריימליה בעצמו הוא כבר איש ישיבה מצליח ובעל רגישות יוצאת מן הכלל לכל תלמיד ותלמיד. הרב יוסליה גאנץ ממנהלי ארגון של מרביצי תורה - עקב אחר עלייתו של הנער ועד היום לא סיפר לו כי דפי הפוליו הועברו לעיונו של המשגיח. את הצילום של מכתבו העצוב של אבריימליה הוא מחזיק קרוב ללבו ומפעם לפעם הוא עושה בו שימוש בהשתלמויות עם רבנים ואנשי חינוך. "פיקחו עין אם תגלו עיניים עצובות, חייכו אליהן. יתכן שבכמה מילים קטנות תרוויחו ראש ישיבה". (קובי לוי, "העיתונאי")

הארנק

"אם מישהו יחזיר את הארנק שלי אפריש לו עשרה אחוז מסכום הכסף שהיה בו" כך הכריזה האישה לבעלה כששמה לב שארנקה הלך לאיבוד בנסיעתה באוטובוס לבינת בבית"ר עלית.

הוא עמד בתחנה. השיעור בישיבה כבר החל... הוא בשיעור יב' בישיבה הגדולה והוא לא אוהב לאחר... לפתע הוא מבחין בזווית העין בארנק שנתקע בין הספסל לבין התחנה. הוא פותח ורואה בתוכו שטרות כסף רבים, הוא מחפש תעודה מזהה אך לא מוצא כלום. הייתה שם רק חשבונת מקומטת, קבלה על הטענת הירב קוי. הוא מתקשר לחברת האוטובוסים שהנפיקה את הירב קוי ומבקש את פרטי בעל הכרטיס לפי מספר החשבונת. לשמחתו הפקיד משתף פעולה ונותן לו את הפרטים.

"מצאת את הארנק?" נדהם הבעל שענה לטלפון "איך ידעת שזה שלנו?" והמוצא סיפר את כל השתלשלות העניין. "איפה אני יכול לפגוש אותך?" "אין צורך, את תטרח להגיע לירושלים אני אגיע אליך לביתר עלית... המתחיל במצווה אומרים לו גמור...". אחרי כשעתיים הוא דופק בדלת ונכנס... בחור מבוגר יחסית, חיוך קל ועדין על פניו 'שלוס כבוד הרב'... ומושיט את הארנק. תודה רבה וישר כח על המאמץ אומר הבעל 'אני רוצה לפצות אותך, הבטחנו לשלם עשרה אחוז למוצא הישר' "כסף אני לא צריך" אומר הבחור בשקט. "אז מה כן?" שואל הבעל. "אני אוסף ברכות... לזיווג הגון... עונה הבחור בהיסוס. אני בן 30 והחלום שלי... בחורה שתהיה מוכנה שאקדיש את חיי ללימוד התורה".

אז נגשה האישה ולחשה לבעלה: "נחמה..." והוא הבין. נחמה הייתה בת עשרים ושבע (במקרה-רק מה!) היא התארכה בביתם בשבת והקסימה אותם באישיותה, נבונה, כשרונית, אצילית. "אני כבר בת 27 והחלום שלי... בעל שיושב ולומד ומקדיש את כל עתותיו לתורה, נבון ובעל מידות טובות". המשפטים של נחמה הצטלצלו כעת במוחה של האישה בלי כוונה הם הפכו לשדכנים. טלפונים, בירורים והמלצות התעופפו והשידוך קם. "רק רצייתי להחזיר לכם את האבדה" צחק יעקב החתן הטרי "ומצאתי את האבדה שלי". (מרווה לצמא מתוך האור)